

Butlletí informatiu de la Campanya contra les tortures i maltractes al a presó

“Si torturar es infligir a una persona, con cualquier utensilio o método, un grave dolor físico o psicológico, con intención de castigarla u obtener algo de ella (información, una confesión, obediencia, sumisión...), entonces, la cárcel y el sistema penal cuyo centro ocupa, así como el régimen de dominación y explotación capitalista a cuyo servicio está evidentemente la acción punitiva del Estado, se pueden definir como máquinas de tortura.”

Lleida, 1 de novembre de 2011
Grup de Suport a Presxs en Lluita de Ponent

CÁRCEL = TORTURA

Aquest Butlletí que tens a les mans pretén ser una eina de difusió per donar veu a les persones que es troben dintre de les presons. Actualment a la presó de Lleida (CP Ponent) la tortura, tan física, com psicològica és el pa de cada dia. Des d'aquest estiu algunes de les persones empresonades han començat a alçar la veu per denunciar aquests maltractes. Nosaltres des d'el carrer hem de recolzar-los i ver arribar les seves protestes a la societat.

Cada dia 1 de mes les persones empresonades en lluita del CP Ponent, de manera coordinada amb més de 50 persones més a tot l'estat, fan un dejú solidari per aquesta causa. Cada dia 1 de mes ens trobaràs a la plaça de la Paeria, denunciant la realitat de les presons.

Contingut

1. Article situació de la campanya a Ponent
2. Manifest estatal de la campanya
3. Carta de Juan Carlos Santana
4. Carta de Angel López

Grup de Suport a presxs en lluita de Ponent

suportpresxs@yahoo.es

Apdo. de correus 737, 25007 Lleida

www.ponentsuportpresxs.tk

PRESÓ = TORTURA

El passat 1 d'octubre, uns 50 presos de tot l'estat van començar una campanya contra els maltractaments a la presó. La campanya consisteix en un dejuni el primer dia de cada més, acompanyat de denúncies a les institucions responsables de la impunitat (Parlament, Direcció General d'Institucions Penitenciàries, Síndic de Greuges...) i mobilitzacions solidàries a fora de la presó. Tot això amb la intenció de difondre la idea de presó tal i com és en realitat: UNA TORTURA.

Per què és una tortura?

Perquè la presó arrenca a les persones del seu entorn afectiu. Destrossa famílies, amistats, amors. Qui es pot reinserir al món sense carinyo? La reinserció es un frau.

Perquè l'objectiu del sistema penitenciari és doblegar l'individu, fer-lo submís a l'autoritat i a les regles, encara que aquestes siguin profundament injustes. Perquè per doblegar als reclusos a la seva voluntat, el sistema penitenciari utilitza un subtil mecanisme de càstigs i beneficis, castigant sempre la rebel·lió (encara que sigui justa i justificada) i beneficiant la col·laboració amb el centre (encara que aquest sigui d'una ètica dubtable). Perquè si el sistema de sancions no funciona, utilitzen mètodes com l'aïllament (22h al dia sol en una cel·la), la medicació forçosa a base de calmants, la desatenció mèdica en cas de patir alguna infermetat, la violència a base de pallisses i la dispersió dels presos per provocar una caiguda emocional. Tot això amb la finalitat de doblegar la persona a base de patiment.

Perquè la institució penitenciària funciona com una màfia, els jutges protegeixen als carcellers fent impossible denunciar qualsevol maltractament i donant cabuda a les pràctiques més inhumanes que no estan emparades ni per la seva pròpia llei.

Qui entra a la presó i per què?

Encara que en teoria la llei es igual per a tots, la realitat es ben diferent. La gran majoria dels reclosos han estat tancats per temes relacionats amb un context de pobresa (robatoris i delictes relacionats amb la droga) conseqüència d'una injustícia creixent. Si has nascut en un entorn pròsper tens poques possibilitats d'acabar a la presó, ja que poques situacions t'induiran a robar o a traficar amb drogues. I si vens d'un entorn relacionat amb la elit, si formes part de la maquinaria de l'estat, si tens molta pasta... pots estar tranquil. Pots robar, estafar, i saquejar les arques públiques. Pots fer apologia de la guerra o del feixisme (o sigui, del terrorisme). Pots fer el que vulguis, que l'estatus et dona total immunitat. Quants poderosos han passat gaire temps a la presó en aquest país? Tothom sap la resposta. Així doncs, sabem que la llei no és igual per a tots i que les persones preses no estan recloses per reinsertarse en un món just on tothom i té cabuda, sinó que estan recloses perquè la seva situació de desesperació no sigui cap molèstia per la ciutadania benestant i benpensant.

A Lleida, un dels quatre presos que estan portant a cap la campanya està en una situació crítica. El van ficar en aïllament per denunciar una desatenció mèdica, i ja porta un llarg historial de sancions–denuncies–sancions. Les denúncies, però, no arriben mai al jutge (qui ha de ser notificat de tot). Les sancions, si. Els quatre presos tenen les comunicacions intervingudes, i tot amb l'explicació de que "*tienen contacto con grupos antisistema contrarios al buen orden del centro*". Des de quan tenir contacte amb gent solidaria amb les persones que reclamen els seus drets és motiu de càstig? Oferir un suport a l'exterior de les presons a uns presos que fan un dejuni mensual es ser "*contrario al buen orden del centro*"? Fa pudor, pudor a feixisme.

Per tot l'esmentat anteriorment, uns 50 presos en tot l'estat (quatre a Lleida) estan duent a terme aquesta campanya, tot i les conseqüències que han tingut (pallisses, dispersió, aïllament). Demanen que s'acabi la impunitat dels carcellers, demanen que s'acabin ja les pràctiques inhumanes. Prou a l'aïllament, prou a les pallisses, prou morts a la presó, prou malalts a la presó.

Grup de Suport a Presxs en Lluita de Ponent 8 de novembre 2011

Manifest

Manifest per una lluita contra les tortures i els maltractaments a les presons de l'Estat espanyol

Si torturar es infligir a una persona, amb qualsevol utensili o mètode, un greu dolor físic o psicològic, amb la intenció de castigar-la o obtenir alguna cosa d'ella (informació, una confessió, obediència, submissió...), llavors, la presó i el sistema penal al servei del qual està evidentment l'acció punitiva de l'Estat, es poden definir com a màquines de tortura. Tot i això, per raons que anirem explicant en el desenvolupament d'aquest text, ens referirem en primer lloc a la tortura i als tractes cruels, inhumans o degradants més evidents, és a dir, l'ús de la violència física directa, fets servir rutinàriament pels agents de l'administració de l'Estat per obtenir la finalitat de la mateixa, i tot seguit, als que són conseqüència immediata del seu funcionament normal.

Les primeres en constatar que els maltractaments i les tortures constitueixen un instrument empleat sistemàticament i quotidianament pels carcellers per fer funcionar la màquina penitenciària són les pròpies persones preses. Especialment, algunes que ja s'han significat sovint per la seva actitud rebel en front la institució i per una lluita permanent i desesperada contra ella en defensa de la seva dignitat. Pels servidors de la dominació, la seva actitud insubmissa és raó suficient per deslegitimar les seves denúncies; per nosaltres, succeeix precisament el contrari. En els relats sobre les seves experiències de lluita i sobre la repressió consegüent, constaten també la ineficàcia dels procediments institucionals de prevenció contra la tortura i algunes estimen la necessitat de substituir-los per altres. És clar que no confien en els "Jutges de Vigilància Penitenciària" ni en la resta de tribunals i jutjats, ni en la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", ni en el "Defensor del Poble" i denuncien inclús la seva complicitat en la creació de les condicions de la seva indefensió en front a la tortura.

Entitats gens sospitoses de radicalisme antisistema com el "Relator especial", el "Subcomitè contra la tortura", o el "Comitè dels Drets del Nen", els tres de la ONU, "Human Rights Watch", "Amnistia Internacional", el "Tribunal Europeu de Drets Humans" i altres organitzacions més o menys governamentals han denunciat també la existència de la tortura en el

territori de l'Estat espanyol i la impunitat creixent amb la que es practica així com certes situacions institucionals que l'afavoreixen, com els règims d'incomunicació de detinguts o de l'aïllament de presos.

Tot i l'adhesió formal de l'Estat espanyol a totes les convencions, protocols i pactes internacionals contra la tortura haguts i per haver, hi ha molts signes de que no existeix una voluntat política d'eradicar aquesta sinistre i repugnant pràctica. Els governants, legisladors, magistrats i administradors espanyols participen fervorosament en el ritual de la impunitat: han instaurat la cadena perpètua de fet; han apuntalat legalment el règim FIES; mantenen i pensen mantenir la detenció incomunicada; defensen als torturadors quan són denunciats, els indulten quan s'arriba a condemnar-los, i fins i tot els han ascendit o condecorat en moltes ocasions.

També ha quedat demostrat el corporativisme de les forces i cossos de seguretat de l'Estat en defensa de la seva arbitriietat repressiva i la indulgència que, igual que els polítics, els prodiguen els tribunals i la major part dels mitjans de comunicació, pel que es fan descaradament còmplices dels seus abusos. Encara que no existeix res semblant a una opinió pública independent, a jutjar per la seva passivitat, es pot pensar fàcilment que la major part de la població accepta sense el menor escrúpol l'adoctrinament dels "creadors d'opinió".

Per altre part, els mecanismes recentment muntats en compliment dels acords internacionals subscrits per l'Estat espanyol s'amalgamen amb els que ja no funcionaven. Designant com "Mecanisme Nacional de Prevenció" (de la tortura) al "Defensor del poble", que no ha mencionat la paraula tortura més que una sola vegada des de la seva creació i la ha esborrat inclús de les inicials del seu nou títol europeu, i que en el seu primer informe en compliment d'aquestes noves funcions no menciona tampoc ni un sol cas de la mateixa. O anomenant vocal espanyol del "Comitè per a la prevenció de la tortura" del Consell d'Europa a un jutge de la Audiència Nacional com Baltasar Garzón, acostumat, en la execució de les seves tasques en aquest tribunal d'excepció, a muntar els seus sensacionals sumaris sobre atestats policials consistents en informacions aconseguides dintre del règim d'incomunicació mil vegades denunciat com a propiciador de la tortura en declaracions dels imputats aconseguides de la mateixa manera, sense preocupar-se el més mínim per les denúncies d'haver sigut torturats

imposades les més de les vegades per ells. Això converteix en la pràctica aquestes institucions en nous "rituals d'impunitat", mecanismes d'ocultació i rentat de cara que garanteixen la impunitat efectiva dels torturadors en lloc d'impedir-la.

Existeix una Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura, composta de una certa quantitat de grups, amb seu a diferents punts del territori de l'Estat espanyol que, encara que bastant heterogenis, tenen en comú la seva preocupació per el control, visibilització, denúncia i prevenció de la tortura des de la "societat civil". Fa uns anys que, apart de les activitats pròpies de cada grup, venen formant una base de dades sobre la tortura, els continguts de la qual van donant a conèixer per mitjà d'informes anuals, i elaborant i difonent també de forma sostinguda un discurs crític molt coherent sobre el tema. Aquests informes indiquen una quantitat important de denúncies (més de 7000 des de 2001), senyalant així mateix el fet evident de que la tortura està generalitzada en tot el territori de l'Estat espanyol, en tots els llocs de reclusió especialment, i que han estat denunciades reiteradament totes les policies i cossos de carcellers i agents de seguretat de l'Estat. Informen també de l'imponent nombre de morts sota custòdia que es produeixen constantment (853 des de 2001), posant en evidència la destructivitat de les institucions punitives i especialment de la presó. Una gran quantitat de casos de violència institucional, coneguts malgrat les limitacions en implantació territorial i accés a la informació dels col·laboradors de la coordinadora i, sobretot, d'una sèrie de mecanismes o filtres que porten a que en la major part de les ocasions no es denunciïn les agressions sofertes: el fet que les tortures es produeixen en llocs ocults, sense més testimonis que la persona torturada i els seus torturadors que, evidentment, s'encobreixen entre si; el temor fundat a represàlies ja que el denunciant queda a mercè dels denunciats; les contradenúncies típiques per "atemptat", "resistència", "desobediència" o "lesions en els dits de les mans dels funcionaris", que poden portar fins i tot una nova condemna per al denunciant; la superficialitat i covardia dels exàmens mèdics, mal fets o que arriben tard; la presumpció de veracitat que el sistema judicial atorga a "l'autoritat en l'exercici de les seves funcions"; la falta de "tutela judicial efectiva" i la inoperància de la fiscalia, amb el freqüent arxiu de les denúncies i negligència en les diligències d'investigació; l'obstrucció administrativa a la seva realització; la desqualificació i criminalització dels que intenten donar

suport als denunciants ... Tot això fa pensar que aquests casos coneguts només constitueixen la punta de l'iceberg dels que veritablement es produeixen.

És aquesta trista situació la que, en fer de la que ens ocupa una qüestió de supervivència per a les persones preses, ens obliga a posar l'accent en aquests aspectes més evidents de l'ús de la violència com a instrument de dominació per part de l'Estat. Mirant cap a una altra banda, nosaltres també ens convertiríem en còmplices. Encara que no pretenguem discutir amb l'opressió sobre els detalls del seu propi exercici, no podem callar davant d'aquesta situació en la qual les tortures i tractes cruels, inhumans i degradants en el seu aspecte més brutal i descarnat són d'ús quotidià en mans dels agents del Estat en l'exercici de les seves funcions.

Ara bé, la presó és tortura en si mateixa, violència aclaparadora sobre el cos de la persona presa, sobre els seus sentits, els seus ritmes vitals, la seva percepció i els seus sentiments; amenaça tremenda que imposa a la seva ment una por insuperable; factor conspicu d'alteració de conductes, de submissió aparentment voluntària, que imprimeix sobre la personalitat de les seves víctimes un estigma inesborrable. El seu impacte sobre les relacions personals i socials del pres i sobre les persones properes a ell és també enormement destructiu. La presó imposa una relació de dependència del pres amb l'administració carcellera, una "relació de subjecció especial" on l'administració del seu dret a la vida, és a dir, de la seva mort en vida, ha estat transferida a l'Estat i predomina absolutament sobre la seva llibertat. Aquesta "subjecció especial" crea les condicions per a la tortura de la mateixa manera que el règim d'incomunicació dels detinguts o el d'aïllament dels presos.

Les infrahumanes condicions d'aquest règim d'aïllament; els trasllats arbitraris; el desarrelament social i familiar; les grans condemnes; l'amuntegament; l'abandonament higiènic-sanitari; l'empresonament de malalts mentals i terminals; la indefensió jurídica; la sobreexplotació laboral; els abusos de tot tipus, fins i tot sexuals. Però també les condicions de l'empresonament voluntari, que exigeixen la submissió absoluta a un suposat poder terapèutic de la institució penitenciària; el calvari "voluntàriament assumit" cap a la reinserció en una societat injusta, opressiva i explotadora, reinserció en la misèria ... Totes aquestes pràctiques i algunes altres,

habituals i fins institucionalitzades en les presons espanyoles, permeten també aplicar al "tractament" que impera en elles els qualificatius de cruel, inhumà i degradant.

La presó, el sistema penal i totes les institucions que alimenten el poder punitiu de l'Estat no són per a nosaltres més que components d'una maquinària social la finalitat primera de la qual és mantenir els pobres submisos i en situació de deixar-se explotar, de manera que en tots i cadascun dels seus aspectes ens semblen equiparables a la tortura. A més, la seva amenaça tendeix a estendre, a regular cada vegada més aspectes de l'existència humana, tipificant i castigant amb duresa creixent més i més conductes. Un sistema social que recorre, des de sempre i cada dia més, a la tortura, fa pensar que aquesta li és consubstancial. Es pot separar la tortura de la dominació d'uns éssers humans sobre altres? No es pot concebre aquest sistema sense tortura. Per acabar amb la tortura s'ha d'acabar amb el sistema. No creiem en una "societat civil" independent del Capital i de l'Estat capaç d'imposar el respecte a uns valors humans dels que per definició són enemics.

Així doncs, no es tracta de discutir amb la dominació sobre les característiques del règim que utilitza per imposar, es tracta de defensar-nos i de defensar la nostra gent. En la situació actual d'atomització social, amb la idiotització conseqüent, que fa que els oprimits ni tan sols siguin capaços d'assenyalar i anomenar el que els oprimeix, el primer pas seria la unió, el diàleg, la coordinació d'esforços, l'intent de crear les condicions per a la consciència i per a l'acció comunes, de sortir de la impotència i de la misèria en què ens trobem. L'Estat no ha reconegut mai cap dret si no s'ha vist obligat a fer-ho. No es tracta de ser ciutadans sinó de continuar sent humans. Si encara no hem pogut recuperar el poder que va perdre la classe obrera d'abans en deixar-se integrar política, social i culturalment en el capital i en l'Estat, és a dir, en la societat-presó, conreem almenys la força que donen el suport mutu, la consciència lúcida, la crítica intransigent, el diàleg igualitari, la dignitat humana compartida i sostinguda dia a dia en la lluita contra la injustícia i l'opressió.

La iniciativa d'aquesta campanya neix dins de les presons: una seixantena presos, recolzats des del carrer per algunes persones i grups solidaris han iniciat dejunis mensuals acompanyats de denúncies a qui correspongui. Les

represàlies (regressions de grau, aïllament, trasllats, intervenció de comunicacions, violació i censura de correspondència, segrest de publicacions, intimidació, coaccions...) van començar fins i tot abans que els dejunis, quan s'estava discutint col·lectivament la proposta inicial. Tot i això, el propòsit dels participants és persistir en la seva denúncia pública el major temps possible. Tot depèn de l'extensió de la lluita dins i fora i de l'atenció que se li presti des del carrer, sense la qual tot es dirimiria sense sortir d'aquesta "relació de subjecció especial" entre torturador i torturat.

Però no es tracta només de les presons de la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", les mateixes tortures i tractes cruels, inhumans i degradants es donen a les presons per a nens, fins i tot en els centres de "protecció", en les d'immigrants, en els psiquiàtrics, a les comissaries, als carrers... la violència, la prepotència i el cinisme de les "forces de l'ordre" són moneda corrent. No es tracta d'assistir compassivament als presos, sinó de defensar units la dignitat de tots. Tampoc es tracta d'apuntalar els mecanismes institucionals de prevenció de la tortura, es tracta de fixar l'atenció tant sobre ells i les seves veritables funcions com sobre la situació real d'impunitat dels torturadors i indefensió dels torturats, amb la intenció de fer-los impossibles. És una actitud defensiva, no estem ara per ara en situació d'obligar a la dominació a fer una cosa o una altra, però almenys podem conèixer la seva veritable naturalesa, denunciar als quatre vents i resistir enfront d'ella en defensa de la nostra dignitat. I tot arribarà.

Per això, ens proposem aconseguir que es parli de l'assumpte per mitjà de mobilitzacions i estratègies comunicatives obrint un debat i una investigació col·lectives amb procediments veritablement crítics i el propòsit de conèixer i donar a conèixer el que passa realment, com i per què, coneixement que és indispensable per intervenir efectivament. Plantejar objectius que es puguin assolir dotant de les eines útils i necessàries, iniciant un procés pràctic basat en la relació directa i igual entre els implicats, en la reflexió permanent i viva sobre mitjans i fins, i en un plantejament d'autodefensa solidària dels oprimits contra el que ens oprimeix. Coordinar esforços en aquesta perspectiva a través de la comunicació directa i d'acords explícits.

Això és, per tant, una crida a la unió i a la coordinació de tots els esforços encaminats en l'eradicació de la tortura. **NO PODEM CONSENTIR-LA!**

CARTA DE JUANKAR SANTANA MARTÍN A FECHA DE 7-11-2011 (PONENT)

Lagraitz oka, 2011ko-Azaroarena-07aren

Aupa kamaradas!

Vamos ke la verdad es ke ya me haría ilusión el poder veros a tots (...). Lo más importante es ke gocéis de salud, fuerza y seamos fieles a nuestra naturaleza. Por estas kasas la rutina abusiva, pokísima libertad de movimiento pero poniendo el valor del korazón ke ése siempre dá mutxo de si... AUPA, TXO!
(...)

Keria daros moltísimas gracias!! per estar ahí, lejos pero sintiendo vuestra solidaridad y un kalorçillo de vuestra parte de la lutxa que mueve la vida. MILLA ESKER!! (...) En fin, kompañeros kada una se enkarga de su parte. De la mía kontinuo implicado en la simbólica protesta. Ayuno semanal u txapeo los martes, jueves y sábados. (...)

En ponent no ha sido fácil, al principio ya leeríais las consecuencias pero en estos momentos se lleva bastante mejor, ante tot por parte de la txakurrada; las cosas están en su sitio. Yo en primer grado pero seguramente habré abierto puertas para cualquier otro ke kiera hacer xapeos o huelgas de patio. Nadie vendrá a darnos nada, akí hay ke ganar el respeto del día a día, koncienciar, dar ejemplo de combatividad y mantenerse. Desde dentro la campaña la hemos acogido con ilusión, sobretodo la ilusión DE QUE SEAMOS TRATADOS CON HUMANIDAD, y al menos por parte de un servidor estaré akí, aportando un minúsculo granito, albergando la esperanza del cambio... Es una labor ardua pero si lográsemos abolir los malos tratos, torturas... pues MEKAWENLALETXEPUTA!! Ke lo disfruten otras, kon eso, sencillamente kon eso me sentiré VICTORIOSO; todos tendríamos una gran y ansiada VICTORIA.

(...)

Sabeis? Resulta que ya hace 3 meses ke euskadi tiene sus competencias carcelarias, y yo sin saberlo... la situación es diferente. En primer grado NO PERMITEN ke estemos solos en las mazmorras... nos ponen de 2 en 2 por "prevención de suicidios", luego hasta te traen un "interno de apoyo" si

estamos impares. Resta intimidación, lo cierto es cierto pero en mi modesta opinión lo veo positivamente. Demasiadas bajas sufrimos por ello, también cierto; mutxa peña se suicidó en este talego.

(...)

Bueno kamaradas, recibid un abrazo revolucionario.

Hasta la victoria siempre!

Expetxeak apurtu!!!!

CARTAS DE ÁNGEL LÓPEZ ORTEGA A FECHA DE 1-11-2011 (PONENT)

-SR. DIRECTOR-

Ángel López Ortega: Interno en el modulo 3 de este centro.

Digo:

Que hoy día 1 de noviembre hare un día de ayuno como “protesta pacífica” para que se respeten los derechos humanos en todas las prisiones de la geografía española.

En contra de las cadenas perpetuas encubiertas teniendo en cuenta que los beneficios penitenciarios están tan solo al alcance de presos sumisos, colaboradores, los económicamente poderosos o brindados políticamente, con lo cual se crea un conflicto humano y jurídicamente ilegal, teniendo en cuenta que la carta magna o constitución española dice que todos somos iguales ante la ley.

Por otro lado quiero anunciarle que tenerme todo el día en el patio inactivo no es lo más apropiado para mi estado anímico y económico.

He solicitado trabajo para aliviar mi maltrecha economía sin obtener contestación alguna. A este respecto quiero recordarle que en mi anterior

estancia en este C.P. hice 3 cursos de formación profesional subvencionados por la U.E lo cual me califica como un trabajador cualificado, por lo tanto de no obtener trabajo lo tomaré como represalias.

Ángel López Ortega
Ponent a 1-11-2011

**A LAS CORTES GENERALES
CONGRESO DE LOS DIPUTADOS
COMISION DE PETICIONES DEL CONGRESO
-MADRID-**

El reo indignado: Ángel López Ortega de 55 años, natural de palacios de la sierra (Burgos), casado, con un hijo de 9 años.

Diputados la precaria y corrupta situación a la que somos sometidos en las prisiones del estado español y más concretamente en las prisiones catalanas en las que llevo privado de libertad 14 años.

La tortura física y psíquica se ha convertido en algo tan cotidiano que forma parte de este sistema inhumano que no lleva más que a la destrucción del ser humano, convirtiendo al reo en un ser indefenso, totalmente sometido a los caprichos, abusos de poder de los funcionarios, impunes en sus actos en una descarada convivencia y complicidad con los jueces de vigilancia penitenciaria.

Que el cometido y trabajo de estos últimos es que los presos tengan garantizados sus derechos, beneficios, y vigilar que la estancia en prisión de los reos sea digna y que se les apliquen programas serios de reinserción social. Sin embargo los trabajos de los JVP se ha distorsionado a tal punto que se limitan a ratificar los partes disciplinarios sin hacer ningún caso a los recursos de los reos por muchas pruebas que éste aporte. Por mucho que se solicite que se investigue el motivo del parte disciplinario hacen caso omiso a todo lo que el reo pueda aportar para subsanar cualquier injusticia o abuso de poder. Concretamente el JVP de este centro de Lleida lleva años sin

supervisar ni atender las solicitudes de audiencia limitándose a ratificar las sanciones o informes de los funcionarios con lo que pone a los presos en una cruel indefensión y a los funcionarios impunes para someternos a sus caprichos imponiendo a las prisiones un sistema de premios y castigos, premian la traición, la sumisión, el peloteo y manipulan a unos reos afines al sistema (con la consecuente degradación humana) y dicha manipulación es usada contra los reos que pretendemos pagar nuestra deuda con la justicia y la sociedad, con dignidad, sin permitir que se nos manipule, y los que por medios legales pedimos nuestros derechos, programas serios de reinserción social. Se nos reprime con rigor desproporcionado.

En consecuencia pagamos las condenas a pulso sin ningún tipo de beneficio penitenciario creándose un claro conflicto entre los tribunales de justicia e instituciones penitenciarias. A decir:

Cuando un tribunal te condena a 10 años (por ejemplo) ese tribunal es consciente que a la 1/4 parte de la condena puedes disfrutar de permisos, a la mitad de la condena puedes acceder al tercer grado penitenciario “sección abierta”, con lo que solo tendrías que ir a dormir a prisión, y a las 2/3 o 3/4 partes de la condena puedes obtener la libertad condicional. Pero la verdad es que el 90 % de los reos pagamos las condenas íntegras sin ningún tipo de beneficio, excepto los reos económicamente poderosos o los brindados políticamente, creándose de nuevo un conflicto humano y una clara indefensión ya que la constitución dice “que todos somos iguales ante la ley”.

Por otro lado los equipos de tratamiento se tiran años sin hablar con los reos, incluso cuando tienen que hacer la revisión de grado cada 6 meses (según LOGP), se limitan a ratificarte en el mismo grado sin tan siquiera hacerte una entrevista, programa... Por lo tanto es un misterio para mí de qué forma evalúan tu progreso, regresión o mantenimiento de grado.

Por todo lo expuesto, pido a los Ilmos. Diputados tomen muy en serio esta situación, totalmente degradada, apoltronados en su poder, impunes en sus actuaciones, vulnerando continuamente los derechos humanos, y para evitar tanta desidia en sus trabajos se podría crear una comisión de ciudadanos libres (como ya ocurre en otros países) que supervisen y garanticen los derechos de los reos así como promover programas serios de reinserción social.

Así mismo quiero poner en su conocimiento, que como protesta pacífica el día 15 de septiembre estando en el CP Brians II a las 9h entregué al funcionario del modulo 4 una carta para el director del CP y una instancia para el jefe de servicio anunciando que como protesta por todo lo mencionado haría un día de ayuno al mes. Este mismo día, a las 15h como represalia fui trasladado en conducción especial al CP de Lleida donde ahora me encuentro causándome un desarraigo social y familiar, ya que mi residencia, donde vive mi esposa y mi hijo de 9 años está en Barcelona, a 200 Km de Lleida, desde donde tienen que ir a comunicar en tren, con el consiguiente desembolso económico, causando un gran esfuerzo a su ya maltrecha economía.

Así mismo y con el propósito de ayudarles he solicitado trabajo remunerado, haciendo caso omiso a mi petición como represalia teniendo en cuenta que no tengo ingreso económico de ningún tipo.

Por todo lo dicho y con el debido respeto a los Ilmos. Diputados pido una investigación sobre los hechos y reitero que cada primer día de cada mes seguiré haciendo un día de ayuno.

Atentamente me despido con un cordial saludo, con la esperanza que esta crítica situación se solucione.

Ángel López Ortega
Ponent a 1-11-2011

Agenda: 17 de desembre de 2011. A La Maranya per la tarda.

Taller de cartes a presxs
Xerrada campanya Presó=Tortura
Sopador
Concert amb:
feistelharakiri (rap)
surko i perrim (rap)
bleko (rap)
sihle (reggae)
i micro obert

PRESÓ = TORTURA

**XERRADA
TAULA RODONA**

BIBLIOTECA PÚBLICA DE LLEIDA

**Divendres 2
DESEMBRE
19:30**

PARTICIPARAN:

ESTER SANCHO

membre de la Comissió de defensa dels drets humans del col·legi d'advocats de Lleida

CARLOS

ex-pres insubmís

DIANA REIG

advocada especialista en casos penitenciaris

MEMBRES de la "Campanya contra la tortura i els maltractes a les presons"

PROJECCIÓ D'AUDIOVISUALS

**DIA 1 DE CADA MES
CONCENTRACIÓ**
TAULA INFORMATIVA

**LLEIDA
PLÇ. PAERIA
19:00**